

דברי הכפר

ישראל במלחמה

"בבית ספר שאלו אותי
מה אני רוצה להיות
כשאגדל, כתבתי: שמח.
אמרו לי שלא הבנתי את
המשימה, עניתי להם שהם
לא מבינים את החיים".

- ג'ון לנון.



גיליון מס. 2816 * ה' אדר ב' תשפ"ד * 15 מרץ 2024

כפר הנשיא * עלון פנימי

עורכת: דורית צחור dorittb1963@gmail.com



לחפש בן אדם בחושך

1. ניסיתי להגדיר לעצמי את סוג החושך שאני חש בימים הקשים האלה שעוברים כעת על כולנו. נדמה לי שחושך כזה מצאתי בספר שמות פרק י' שעוסק בין השאר בחומרים ממנה עשויה מכת החושך שנענשו בה המצרים:
2. כב וַיֵּט מֹשֶׁה אֶת יָדוֹ עַל הַשָּׁמַיִם; וַיְהִי חֹשֶׁךְ אֲפֹלָה בְּכָל אֶרֶץ מִצְרַיִם, שְׁלֹשֶׁת יָמִים. לֹא רָאוּ אִישׁ אֶת אָחִיו, וְלֹא קָמוּ אִישׁ מִתַּחַתְּיוֹ שְׁלֹשֶׁת יָמִים. וַיֵּמָשׁ, חֹשֶׁךְ... (שמות פרק י')
3. בספר שמות פרק י' נברא סוג חדש של חושך, חושך שניתן למשש אותו. חושך קיומי גדול. בחושך כזה רואים רק את החושך. לא רואים אף אחד. גם לא את עצמך. האנשים לא ראו איש את אחיו. זהו גם סוג של חושך תודעתי. חושך המאפשר לנו להתעלם מסבלו של הזולת.
4. סאראמאגו כותב ב'על העיוורון' "אם אתה יכול להביט, ראה. אם אתה יכול לראות, התבונן". סאראמאגו מלמד אותי את דרגות הראיה, ועל רקע העיוורון שבו לוקים בני האדם הדבר נעשה ברור שבעתיים. כמו שבשמיעה יש את מצב "לשמוע" ויש את מצב "להקשיב". להקשיב זו דרגה גבוהה יותר של שמיעה. כך גם בראיה. יש "לראות" ויש "להתבונן".
5. ועוד הוא כותב בספר "התשובות לא באות תמיד כשזקוקים להן, ופעמים רבות אפילו קורה שהצורך פשוט לחכות להן הוא התשובה האפשרית היחידה". העיוורון מלמד אותנו סבלנות מהי. לפעמים פשוט לחכות הוא גם סוג של תשובה. אחרי הכול מים רכים ישברו סלעים לא כל שכן בני אדם.
6. חנה סנש כתבה את שירה 'במדורות מלחמה' בנהלל בשנת 1940. בעיצומה של מלחמת העולם השנייה. מלחמה, כל מלחמה, היא מצב של אפלה גדולה, חושך שניתן למוש אותו. היא מעוורת את בני האדם. הם קודם מפסיקים לראות אחד את השני, ואז הם גם מפסיקים לראות את עצמם.

7. השיר הזה שלה הוא כנראה הוא השיר הראשון שכתבה בעברית. והוא נכתב בעקבות הסיפור על דיוגנס שהסתובב עם פנס ברחבי אתונה וחיפש בן אדם. בשיר הזה חנה סנש מתבוננת כמו שסארמאגו מתכוון. השיר מעביר מאוד חזק את הצורך האנושי לגלות את האדם הנמצא אי שם אבוד מתחת לכל ערמת החושך והאפלה העצומה והחונקת. ואז היא מגלה גם את עצמה. כי במקום שאין אנשים השתדל להיות אישה.

8. במדורות מלחמה | חנה סנש

במדורות מלחמה, בדלקה, בשרפה
בין ימים סוערים של הדם,
הנני מבעירה פנסי הקטן,
לחפש, לחפש בן-אדם.

שלהבות השרפה מדעיכות פנסי,
אור האש מסנוור את עיני;
איך אביט, איך אראה, איך אדע, איך אפיר,
כשהוא יעמד לפני?

תן סימן, אלהים, תן סימן על מצחו,
כי באש, בדלקה ובדם,
כן אפיר את הזיק הטהור, הנצחי,
את אשר חפשתיו: בן-אדם.

נהלל, 11.10.1940

9. גם היום אנו שרויים בתקופה של חושך גדול. כדי לגלות את האור עלינו לגלות באומץ את האדם שבנו. ואז להמשיך ללא לאות לחפש בני אדם אחרים אשר נותרו עדיין בני אדם. ואולי מהמאמץ הסיזיפי הזה של גילוי האדם, עוד אחת ועוד אחד ועוד אחת, עוד יעלה אור גדול.

10. הציור, עיור. בעקבות רמברנדט...



ליום האישה הבינלאומי

אמה האדומה

1. עוד כמה דברים ליום האישה שחל היום. בעיקר משום שיום האישה איננו אמור להיות יום גרידא אלא מצב תודעתי מתמשך. וכדי להגיע למצב של שוויון מלא אנו זקוקים להרבה יותר מיום בשנה, שבו אנו נושאים אותה על כפיים. ואז משליכים.

2. אמה גולדמן הידועה גם בשם "אמה האדומה", הייתה אנרכיסטית יהודייה-אמריקאית, שפעלה במחציתה הראשונה של המאה העשרים. נודעה בעיקר בשל פעילותה הפוליטית, כתיבתה ויכולתה הרטורית, וכן בשל תרומתה להתפתחות הפילוסופיה האנרכיסטית בצפון אמריקה ובאירופה. הסופר אדגר לורנס דוקטורוב הנציח אותה בספרו "רגטיים".

3. "אני דורשת את שחרור האישה", כתבה אמה גולדמן בשנת 1897 על סיפה של המאה העשרים "זכותה להחליט בשביל עצמה, לאהוב את מי שהיא רוצה וכמה שהיא רוצה.

4. "התפתחות האישה, החופש שלה, העצמאות שלה, חייבות לנבוע ממנה עצמה, ראשית בהכרה עצמית כאישיות ולא כאמצעי לסיפוק מיני, ושנית באמצעות סירוב מוחלט לתת למישהו אחר זכות על גופה וסירוב לשרת את אלוהים, המדינה, הבעל, החברה, המשפחה..."

5. למרות שהדברים שכתבה ואמרה נאמרו ונכתבו בתחילת המאה העשרים, ישנם עדיין הרבה מדי גברים וגם נשים בחברה הישראלית היום שמרגישים שהדברים שהגתה אמה גולדמן חריגים ומאיימים עליהם ועל תפיסת עולמם. וכל עוד ימשיכו פני הדברים להראות כך אין לנו פנים ולחברה שלנו אין סיכוי, לא בהווה ובוודאי שגם לא בעתיד.

6. בציור אמה גולדמן, אמה האדומה, כפי שאני רואה אותה. היום. אישה מבריקה ונחושה שהקדימה את זמנה. שאין לה אלוהים ולא בעל (שמאז שבטלו קורבנות אדם, לו עדיין ממשיכים להקריב). שלחמה למען חירות ושוויון בין נשים לגברים. וחלמה חברה חופשית וצודקת לכלל המין האנושי שכנראה ברובו הגדול לא אהב אותה יותר מדי. וכשאני קורא את כתביה אני שמח לגלות שזה לא הפריע לה יותר מדי. וטוב שכך.



פינת הקריקטורה השבועית: החרדים מאיימים לרדת מהארץ אם יגויסו





● ועוד על יום האישה הבינלאומי אצלנו

כשכתבתי בשבוע שעבר על יום האישה הבינלאומי עוד לא יכולתי לכתוב על התכנית שהתקיימה אצלנו במפגש. עכשיו אני מרגישה חובה נעימה לציין שהיה אירוע מושקע מאד, שכל כך הרבה מהמשתתפות נהנו ממנו.

● חוש ההומור של החרדים

בשבוע הבא כתבתי על הרב פורוש שנשלח לייצג את משרד הביטחון בהודעה במליאת הכנסת על הצורך לגייס חניכי מכינות קדם צבאיות ושנת שרות שלישית, בשעה שאף אחד מילדיו ו/או נכדיו לא מתכוון בכלל להתגייס.

השבוע הפרס על חוש ההומור מגיע לראשון לציון הרב הראשי הספרדי. הוא אמר שאם יגייסו את תלמידי הישיבות הם יעזבו את הארץ. מה זה איום עלינו? איום ב"ברחת מוחות" מהאקדמיה של פוניבז'?

אני בהחלט מודאגת מהתנועה החדשה של ערבים משכילים אשר עוזבים את הארץ. לתנועה קוראים הג'רה (הגירה), והיא מתחזקת עם התגברות האלימות במגזר הערבי, וחוסר היכולת של שלטונות החוק לפעול בעניין חשוב זה. החשש שרופאים, ועובדי סיעוד רבים יעזבו את הארץ, הוא איום של ממש, אבל תלמידי ישיבות המשתמטים מהצבא? זהו איום על מדינת ישראל?

ומה חושב הראשון לציון? באיזו מדינה אחרת על הגלובוס יקבלו הצעירים האלה את מחצית התנאים שהם מקבלים בישראל? גם אם הם יצליחו להגיע לברוקלין, הם יצטרכו לחפש עבודה לשעות היום, ואז אם ירצו, יוכלו ללמוד בשעות הערב.

אז, הראשון לציון, אל תאיים עלינו!

שבת שלום

מי יתן וישובו כל החטופים והחטופות הביתה

מי יתן וישובו כל המפונים הביתה

מי יתן וישובו כל חיילי המילואים הביתה

מי יתן וישרור שקט.

ולכל חברי המוסלמים אני מאחלת: רמדאן כרים.

תמר וולפין

@@@@@@@@@@@@@@@@@@



שייני המטפלת של ויטה מודה לקהילת כפר הנשיא וצוות המרפאה על העזרה
והתמיכה שהיא קיבלה אחרי הלידה של בית.
ומצפה לחזרתה לקיבוץ בתום חופשת הלידה.





נעים להכיר – משפחה מגוייסת / מיכל אשחר

לרגל המצב, נכיר משפחות מגוייסות מקהילת כפר הנשיא
והשבוע – משפחת יזרעאלי

מי אנחנו?

יהודה ועדי והילדים פלג (5.5) ורווה (3). הגענו לכאן באוגוסט, מרמת השרון.
התקבלנו לחברות ומקווים בקרוב להתחיל לבנות את ביתנו בהרחבה. בינתיים
מתגוררים בבית של רות גולן ז"ל.

מה עושים באזרחות?

עדי מתכנתת, מפתחת בחברת הייטק בתל-אביב, עובדת בעיקר מהבית וחלק
מהימים מגיעה למשרד. מאז תחילת המלחמה עבדתי רק מהבית, רק השבוע
נסעתי בפעם הראשונה למשרד.
יהודה – בהכשרתו עורך דין, ועובד עם אחיו בעסק שהקימו לליווי לשיפוץ
חזיתות בתים בתל-אביב, גם מההיבט המשפטי וגם מההיבט הביצועי. הוא
ואחיו גויסו למילואים והעסק עצר לכמה חודשים, ועכשיו, ממש בשבוע האחרון,
מתחילים לחזור לאט לאט.

מה עושה במילואים?

יהודה לוחם בפלוגת חרמש בגדוד 9206, זו פלוגת חי"ר בגדוד שריון.

חברות ברזל

יהודה: ב- 8/10 הגדוד גויס ועלינו ישר לצפון, לגזרה של מעלות. שם היינו
כחודשיים בפעולות הגנה על הגבול הצפוני – מארבים ותצפיות כאשר ראינו איך
לאט לאט הגבול הצפוני מתחמם. באמצע דצמבר כשהייתי באפטר בבית הודיעו
לנו שאנחנו משתחררים. ביום שחזרתי להתחיל את הזיכויים והשחרור הודיעו לנו
שבמקום להשתחרר, יורדים לעזה. היינו חודשיים וחצי בגזרת עזה, חלקם מחוץ
לרצועה וחלקם בפנים. זו היתה התקופה המאתגרת ביותר, בעיקר בתוך חאן
יונס, בלי טלפון, מים זורמים ומקלחות. זו הייתה לחימה אינטנסיבית, פשיטות על
בניינים – כניסה לבניין, מעבר חדר חדר ווידוא שאין שם מחבלים או מטענים.
מצאנו המון אמל"ח וחומרי מודיעין – מחשבים, מפות וכיוב'. בחאן יונס מרגישים
באמת את העוצמה של המלחמה - יש שם כל הזמן רעשים של טילים, מטוסים
מפגיזים, שריקות, פיצוצים, רעשים של טנקים, פיצוצי מנהרות ובתים הרוסים.

המשפחה שבבית

עדי: היתה תקופה קשה ומורכבת. ככל שהזמן חלף, נהיה פחות ופחות אוויר לנשימה, פחות דלק להמשיך לתפעל את הבית, את הטיפול בילדים. בסוף, כשיהודה נכנס לעזה, היה זה השיא של הקושי, כי הדאגות שהיו כבר לפני כן, התגברו מאוד. חוסר הוודאות היה קשה כל כך. עם זאת, היו גם דברים חיוביים בתקופה הזו – הקהילה שעטפה אותנו. נכנסתי יותר לקהילת הקיבוץ, זה דחף אותי יותר לפגוש את האנשים. הרבה מהקהילה באו להציע עזרה, הזמינו לארוחות, הביאו מרק, זה מאוד חימם את הלב. זה הראה שהגענו למקום טוב, ואם כבר מלחמה, אז כאן בקהילה. גם הילדים נקלטו – הם יותר התקרבו לחברים שלהם, כי כל היום חיפשנו להיות ביחד, זה הכריח אותנו ללכת ולצאת.

לב הקיבוץ זה אחד המקומות שבאמת עזרו לעבור את התקופה הזו. בהתחלה שלא היו מסגרות לילדים הלכנו לשם כל יום וזה איפשר לנו לפגוש את החברים, לשמור על שגרה מסוימת, לאכול ארוחת צהריים ולשמור על שפיות יחסית.

אמא שלי הגיעה אלינו הרבה וגם עזרה לי מאוד בכל התקופה הזו. בנוסף, יש לי מזל שהעבודה שלי מאוד הכילה אותי, נתנו לי להוריד הילוך, לא להגיע למשרד, להספיק את מה שאני מצליחה, לא לחצו. שאלו כל הזמן במה אפשר לעזור. הרגשתי מוקפת, למרות הקושי הגדול והמורכבות, וזה לא מובן מאליו.

החזרה הביתה

יהודה: כל הזמן נתנו לנו תאריכי שחרור, ואז דחו אותם בעוד שבוע ועוד שבועיים, עד שכבר לא האמנו לתאריך שנתנו לנו, אבל בסוף השתחררתי ב-5/3 וכבר יש תאריך גיוס לתקופה נוספת ב-5/5, אז יש לנו חודשיים של חופש גדול, אם לא יקרה משהו בצפון ונוקפץ לפני כן. לחזור כל הזמן מהמקומות של המלחמה לקיבוץ זה דיסוננס קצת קשה להכלה של הפסטורליה כאן לעומת המלחמה ששם. זה כיף מאוד לחזור לנופים של הצפון והקיבוץ, אבל זה גם מוזר. בנוסף יש את הידיעה שלאט לאט מתקרבים למילואים הבאים, אז זה קשה להתחיל דברים לטווח ארוך, כשאתה יודע שהם ייקטעו.

עדי: כשיהודה חזר, נסענו מייד לטיול באילת, וזה היה מעולה, מגבש מחדש. אני מנסה לא לחשוב על תקופת המילואים הבאה של יהודה ולכן לא מסתכלת קדימה, הפסקתי לתכנן לטווח הארוך. מסתכלת שעה-שעתיים קדימה, מקסימום יום-יומיים.

משהו נוסף

עדי: למרות הקושי, הייתי מאוד גאה ביהודה, העשייה שלהם הייתה משמעותית ביותר והביאה הרבה ערך. זה נתן הרגשה טובה שההקרבה שלנו כמשפחה הייתה שווה את זה.

יהודה: אני מאוד הערכתי את היכולת של עדי להיות כאן עם פלג ורווה רחוקה מהמשפחה המורחבת. אנחנו משפחה שנמצאת הרבה ביחד, לא נפרדים הרבה. כשאני הולך למילואים של שבוע, זה קשה. עוד לפני המלחמה, היו מתוכננים מילואים של חודש בנובמבר, ולא ידענו איך נסתדר ומה נעשה. ואז ראינו שאפשר להסתדר גם ארבעה וחצי חודשים.

תודה רבה יהודה ועדי, נע להכיר, בהצלחה בהמשך הקליטה והבניה כאן, והלוואי שלא יהיה צורך בעוד יציאה למילואים.



פורים 2024



חגיגות פורים בכפר ..

שימו לפרטים ורשמו ביומנים .

21.3 – יום חמישי עדלאידע בשעה 16:00
יציאה מהחנייה.

22.3 – מסיבת פורים למבוגרים
בלב הקיבוץ החל מהשעה 21:30
בנושא: המזרח הרחוק
תחרות תחפושות נושאת פרסים שווים
במיוחד .

מורדי על הטאבון
 בר תוצרת הפאב (בתשלום)
ועוד מלא הפתעות

24.3 קריאת המגילה 16:30 במועדון
יצירות כיבוד קל ואוזני המן

25.3- יום שני ההפנינג של המכינה בשעה
16:00 בלב הקיבוץ. תחנות הפעלה, פרסים
יצירות, פיצות, ועוד מלא פינוקים.

25.3 – יום שני:
ערב קזינו לגדולים בכפר בשעה 21:00 בלב
הקיבוץ בהפעלת חניכי המכינה יין ופינוקים..



23.3 - יום שלישי המופע של הראל פפו אמן חושים קורע מצחוק. בשעה
21:00 באולם דדו .
עלות כרטיס למופע 25 ש"ח
(תשלום בכניסה באשראי או מזומן) כניסה מגיל 18

מאחלים חג פורים שמייח
צוות תרבות בכפר



פורים 2024
בכפר הנשיא

21.3 יום חמישי
16:00 כחנייה
הצדאיצ המפורסמת
של כפר הנשיא

22.3 יום שני
21:30 ב"לב הקיבוץ"
מסיבת פורים לגדולים
בנושא "המזרח הרחוק"

24.3 יום ראשון
16:30 ב"לב הקיבוץ"
קריאת מגילה, יצירה,
אולני המן וכיבוד קל

25.3 יום שני
16:00 ב"לב הקיבוץ"
הפנינג של המכינה

26.3 יום שלישי
21:00 אולם דדו
מופע ביצור +18
"החוש השישי"
עם אומן החושים הראל פפו
עלות כרטיס: 25 ש"ח

שירי מלחמת חרבות ברזל

הראפר והיוצר החרדי המצליח, 'אלייזור' בסינגל חדש אותו כתב והלחין בעקבות המלחמה - "אין נחמה".

מילים ולחן: יאיר אלייזור

עיבוד והפקה מוסיקלית: אוהד דרשן

כל הרחובות ריקים

לא סתם שכולם שותקים

מתבייש לשיר עכשיו, מרגיש כמו משוגע

שקר ועזות פנים לחפש את המילים

שיתנו למישהו או מישהי תשובה.



כל הלבבות שבורים

עד מתי נהיה זורעים

לא בדמעה, בדמעות הרבה וגם בדם

עם קדוש שלוחשים

אל נקום את נקמתי

אין שום נחמה יותר עכשיו רק גאולה

ואם מאוס מאסת משכנו אחרייך

לנצח לא עשנת בתפילת עמך

אבל חלפה לה עוד שנה

משיח לא בא

מתי תקום רחם ציון העיר החרבה

ה' כל אלה ילדיך

הולכים בחושך בלעדייך

נשוב נרננה

תזרח האמונה

תמציא תרפה לנפש של יתום ואלמנה

לעם ההרוגים עליך

הלוואי תאיר לנו פניך

ונשובה



ה' הטוב הלוואי שלא

היה חייב לתת ת'כאפה כי

אתה אבא טוב

ובטח בלילות אתה בוכה עם כל

הילדים וילדות, אבות ואמהות

אז כן, הלוואי שלא ה' ודאי אפשר

כי אתה הכל יכול ומי יאמר לך מה תפעל

אז תלחם חזק ותנצח גם

תחזיר את כולם כבר הביתה תן לנו שמחה

ובלי שום ייסורים ה', בקשה ממך

ואז בטוח יתגדל ויקדש שמך

ותן לנו אותך כי מקווים לך

ואין שום נחמה יותר עכשיו, רק גאולה.

כי חלפה לה עוד שנה
 משיח עוד לא בא
 מתי תקום רחם ציון העיר חרבה
 ה' כל אלה ילדיך
 הולכים בחושך בלעדיך
 נשוב נרננה
 תזרח האמונה
 תמציא תרופה לנפש של יתום ואלמנה
 לעם ההרוגים עליך
 הלואי ותאיר לנו פניך
 ונשובה





אלון אנטיס 15.3

אביבה לינטון

ענבר ברגר

קולט אמויאל 16.3

אריק לינטון 18.3

עירית גרשמן

שושנה שרקי 19.3

ערן נידם 20.3



פלה חדש 21.3

טוני ינטיס



סיפור לשבת

מכתב מאמא

ילדתי היקרה,

ביום שתבחיני כי אני מזדקנת לך מול העיניים, בקשה לי אלייך, אנא היי סבלנית, אבל הכי חשוב, תנסי להבין מה עובר עליי.

אם כאשר אנו מדברות אני חוזרת על אותו משפט אלף פעם - אל תפריעי לי באמצע ותגידי: "אמרת את אותו הדבר לפני דקה", רק תקשיבי, בבקשה. תנסי לזכור את הזמנים כשהיית קטנה וקראתי לך את אותו הסיפור לפני השינה, לילה אחרי לילה שוב ושוב, עד שנרדמת ברכות...

אם אני לא מוכנה להתקלח - אל תכעסי ואל תנסי להביך אותי, תנסי לזכור את הימים בילדותך כשרצתי אחרייך בניסיונות נואשים להכניס אותך לאמבטיה...

כשתראי כמה בורה אני בכל הקשור לנפלאות הטכנולוגיה - תני לי זמן ללמוד, ואל תסתכלי עליי במבט הזה. זכרי, מתוקה שלי, את הימים בהם לימדתי אותך בסבלנות לאכול עם סכין ומזלג, להתלבש יפה, לסדר את השיער ולהתמודד עם משברים בחיים מדי יום...

אבל הכי חשוב, ביום שתבחיני כי אני מזדקנת - התאזרי בסבלנות, ובעיקר תנסי בעיקר להבין מה עובר עליי.

אם לעתים תכופות אני מאבדת אותך במהלך שיחות שאנו מקיימות - תני לי את הזמן לזכור, ואם אני לא מצליחה, אל תהיי עצבנית, חסרת סבלנות, או יהירה. דעי בלייך, כי הדבר החשוב ביותר עבורי הוא להיות איתך...

וכאשר רגליי הזקנות והעייפות לא יניחו לי לזוז במהירות כמו בעבר - הושיטי את ידך באותה הדרך שנתתי לך כשהלכת לראשונה...

כאשר יבואו ימים אלה - אל תרגישי עצובה! רק תהיי איתי, ותביני אותי, בזמן שאני מגיעה לסוף החיים שלי באהבה.

אני אוקיר ואודה לך על הזמן שבילית במחיצתי, על האושר והשמחה המשותפת... עם חיוך גדול ואהבה עצומה שתמיד הייתה לי בשבילך, אני רק רוצה להגיד לך: אני אוהבת אותך.

שבת שלום לכל קוראי העלון

